

מאיר יערי: אין ספק כי המגמה ליצירת מסגרות מדיניות רחבות יותר היא מגמה כללית בעולם של ימינו... אכן, תוכנית להקמת פדרציה של מדינות ה' מזרח התיכון היא בהחלט בקו ההתפתחותיות המדיניות והכלכליות, ובקו האנטר-סיים של כל העמים באזור.

מסלוגתי מפי'ם, ראתה מאז ומתמיד כי קונפדרציה בין ישראל וירדן מסגרת טובה ביותר לפתרון סופי של בעיית ארץ ישראל, כולל פתרון בעיית הפליטים ואפשי רות לניצולם המאקסימאלי של אוצרות הטבע והמים של שתי המדינות, לטובת שני העמים. הצטרפותה של קונפדרציה כזאת למסגרת פדרטיבית רחבה יותר עשויה לספק מסגרת נאותה לא רק להגשמתן של שאיפות העמים הערביים ל'אחדות לאומית מלאה' — אלא גם ל'התרת סכך הבעיות הקיימות ביחסים בין עמים אלה לבין עמים לא-ערביים במרחב. כלומר לא רק בעיית ישראל-ערב, כי אם בעיית הכורדים, עמי דרום סודאן וכו'...

דרכי חיים

אלבס והתותח

אלבס פרסלי של הוליבוד שובר לבבות נשים בכל רחבי העולם. אבל אלבס של ראשוני לציון היה טיפוס אחר. כאשר שבר לב מאהבה, היה זה ליבו שלו.

כינורו אלבס לא משום שניגן על גיטא רה, או שנהג לנענע את אגן ירכיו בתנועת מסוימות מאוד. הוא היה יפה כמו אלבס. היו גם שאמרו שאלבס יפה כמוהו. שמואל ('סמיי') בן שמואל, 22, בן ה'ל משטחה מיוצאי בולגריה, היה בסך הכל פחח אוטומובילים. אבל ליבו לא היה עשוי מפח. היה לו לב של זהב. לא רק שנחשב כבעל-מלאכה מעולה במקצועו, אלא שכל אלה שרכבם ניזקק לטיפולו, היו יוצאים ממנו מלאי התפעלות. הוא היה חרוץ, אחראי, מסור וחביב.

אהבתו הגדולה של סמי היתה נערה ראשונית, בת למשפחה אשכנזית, המשרתת כיום בצה"ל. הם יצאו יחד מספר חודשים, וכל ידויהם ידעו שהם מתכננים נשואין. אולם לאחרונה הסתבר שעל דרכם לאושר נערם מכשול. היו שאמרו שמוצאם הערתי השונה הוא שעמד בדרכם. סמי עצמו סבר, כנראה, שזה רק תירוץ, וכי חום ליבה של החיילת פג.

פגז בראש. היה זה בשבוע שעבר. סמי, שאיכו את אחת מעניני בעת שרותו הצבאי, סיים את עבודתו והלך לבית נערתו שברחוב סוקולוב בראשוני-לציון. הוא לא מצאה ב' בית. נאמר לו שהיא הלכה לבקר את חברתה. אבל סמי לא הסתפק בהסבר זה. הוא רצה להיווכח שאמנם כן הדבר, נשאר בחצר והמתין בהסתר.

השעה היתה קרוב לחצות כאשר החיילת הגיעה לפתח ביתה. היא לא היתה לבדה. יחד עמה היה גם צעיר, ידיד של חברתה. הם פסעו דרך החצר ולא הבחינו באיש האורב שם. הם נכנסו לתוך הבית וברגע זה, כך סיפרו אחריכך, שמעו רעש צעדים בחצר. 'הרגשנו שמישהו מתקרב לדלת וחיכינו לצילצול', סיפרה הנערה. אבל במקום צילצול נשמע קול נפץ. מכרהלים יצאו שניים החוצה, שם, על הקרקע, הבחינו בגוססה המוטלת בתוך שלולית דם. ראשה היה מרוטט לגמרי. זה היה סמי.

נראה שהוא צפה מראש מה עתיד ל'התרחש, שכן נטל עמו למארב כליירי, המכונה בשם תותח חפרפרות. זהו אקדח היורה פגזים קטנים, אותם יורים החקלאים לתוך מנהרות החפרפרות כדי להשמידן. באקדח זה ירה בראשו.

הווי

לית דין וזית עורכירדון. ה' שבוע נעצרו שלושה עורכירדון כחשודים בעריכת הצהרות כוזבות לשם קבלת פיצויים כנפגעי הנאצים.

מכונות ושמה תשוקה. בחיפה נידון אדם לקנס 250 ל"י, או 70 יום מאסר תמורתו, על שהטריד בקביעות אשה ב' שיחות טלפוניות, הציג לה בין השאר בילוי במכונית-פאר.

חיל הנחתיות. בתל-אביב נידון סגן-מישנה במילואים לתשע חודשי מאסר, כעונש התחזות כרכיסון בשירות סדיר, טען להגנתו שעשה זאת בגלל רגשי-נחיתות.

כתובת זועקת מעל קיר מוזיאון תל-אביב - ומבשרת את התרחבות המרי האזרחי, הראשוני במדינת ישראל

דה שנכנס ללא היתר לשטח סגור. לא סיעה לו עובדה אחרת: היותו תושב קבוע וחוקי בדיר-אל-אסד, כפר המצוי אף הוא בשטח הסגור. כי יש הרבה שטחים סגורים, אבל יש כאלה שסגורים יותר. דהיינו: בתוך השטח ה' סגור של לב הגליל, הכולל את אזור כרמיאל, מצוי שטח סגור נוסף, הידוע בתור 'שטח 9'. המעבר משטח לשטח אסור על הרושבים המקומיים, הנענשים על-כך בתדירות כמעט קבועה.

הכל רישמי

אזרח הישראלי לא קרא על כך השבוע ביומנים. אלה, לפי רמז של השלטונות, קשרו קשר של שתיקה על המרי האזרחי, קיוו עלידי כך לשתקו. גם כשנאלצו מאוחר יותר לפרסם חודשות, שממילא עברו כבר מפה לאוזן, פירטמו אותן מקוטעות, תוך השמעות תוקפניות. הגדילו לעשות הצהרונים, שכינו את נושאי המרי האזרחי כביטניקים המשרתים את אויבי המדינה, ואחד מהם אף רמז על קשר של אחד העצירים עם הנחת פצצה בביתו של שר התחבורה המנוח צבי פינקס (ראה תצפית).

אך לשיא הגיחוך הגיעה מישרת ישראל, אל, שאנשיה בגליל ניתקלו, לראשונה בתולדות המדינה, במורדים כה מוזרים. סיפר על כך דן בן-אמוץ לכתב העולם הזה:

'כשהגענו לשטח המחצבות, ליד מיטת רת מגדל כרום, לא ראינו איש. ניגשתי למשרדה והודעתי על המצאתנו בשטח הסגור. ענו לי שאנו יכולים לטייל, וכש' יהיה לשוטרים זמן, הם יגשו למקום. 'חיכינו יותר משעה, וכשלא באו ניגשתי שוב והודעתי: באנו להיעצר לפי אותם הסעיפים שנעצר אורי דיייוויס, ואנו מבקשים שתפעילו נגדנו את החוק'. הם ענו ששמעו, אבל סירבו לפעול. כששאלתי את הקצין, באופן בלתי-רישמי, אם יש סיכוי שיפעלו, ענה: אין כאן לא-רישמי, הכל רישמי.' קצין זה היה ערבי.

כחן המרי האזרחי לאחר מכן: שום חוק אינו מחייב את השלטונות לעצור את כל עוברי העבירה. עובדה המאפשרת ל' פעול רק נגד אזרחים מסוימים, שאת פעולותיהם מעוניינים השלטונות להגביל. הגילוי, שהיה ידוע לכל אזרח ערבי בישראל, ושאותו הוקיע בתמידות העולם הזה, זיעזע אזרחים שלוחים רבים, שלא עסקו מימיהם במאבקים ציבוריים. לפתע הוברר, שכביש עכרצפת, למשל, מצוי בתחום השטח הסגור הכולל את מרבית הגליל. כך נמצא שכל הנוסעים בו עוברים על החוק, צפויים למעצר כל עת שיראה זאת לנחורץ המושל הצבאי למחוז צפון, או מפקד המישרה המקומי. הדוגמה הבולטת לשימוש השירותי ב' חוק: אורי דיייוויס עצמו. הוא הפך מוקד המאבק נגד הפקעת אדמות הכפריים ה' ערביים, אך לא נאסר בעוון פעילות זו. האמתלה החוקית להאשמתו היותה העוב'

הביטניקים

הניראים על במת החמאם ביפו (מ"י) עורד'הו ב'רמנשה העתונאי בועז עברון ודן בן-אמוץ, שכינה כיו"ר האסיפה.

מטרת בואם המוצהרת: להיאסר כחוק, להיאשם כאותן האשמות לפיהן נידון אורי דיייוויס למאסר שמונה חודשים (העולם הזה 1430).

ביום הרביעי השבוע נעצרו הראשונים: השחקן אורי זוהר, הצייר יגאל תומרקין והעתונאי עמוס קינן. לדיבריהם, באו למחות על קיום מערכת חוקי החירום — ירושת השלטון הבריטי — המגבילים את תנועתו החופשית של האזרח הישראלי. 'אלה הם חוקים בלתי-חוקיים', קבע זוהר לאחר שיחרורו.

המושל הצבאי לא ידע כיצד להגיב. דובר המשטרה מסר על מעצר השלושה. אך טען שקיבל הוראה שלא לפרסם את שמם. מגר חכת עוד יותר היתה תגובת המשטרה ב' שלב הבא.

קבוצת מורדים שניה, שכללה את ה' עתונאי דן בן-אמוץ, הפסל יצחק דנציגר, המרצה לאנגלית ד"ר אריה זקס, השחקנית גילה אלמגור והצייר שמעון צבר, הגיעה לשטח ביום הראשון. כל נסיונותיהם ל' היעצר עלו בתוהו, גילו יעד נוסף נגדו

אזו של אורי הפתיעה את קהל המאזינים בחמאם, קראה לו להצטרף למאבק של בנה השוכנת רעב בכלא. הרחוק משם, בלונדון, נערכה הפגנת מחאה של ועדת המאה ליד שגרירות ישראל, בדרישה לשיחרורו של אורי דיייוויס מהכלא.